

**Говори лише хороше. Як я
вижила в Playboy і віднайшла
себе**

КУПИТИ

Життя Кристал Гарріс змінилося назавжди, коли вона відвідала вечірку в сумнозвісному особняку Playboy. Г'ю Гефнер помітив її в натовпі, й вона стала однією з його «подружок», чиє життя полягало у відвідинах гламурних голлівудських вечірок та подорожах світом. Однак цей, здавалося б, привабливий спосіб життя мав темну сторону. Гефнер контролював своїх подруг, дотримуючись суворох правил щодо всього, починаючи від зачісок і макіяжу й закінчуючи комендантською годиною. Кристал була змушена змагатися з іншими жінками за своє місце в високоієрархічній системі, однак вона швидко піднялася на вершину й отримала пропозицію вийти заміж. Але їй ставало дедалі складніше зрозуміти, ким вона є насправді. У своїх мемуарах Кристал пропонує відверту розповідь про те, як досвід її спілкування з Г'ю Гефнером допоміг їй знайти шлях від людини, яка понад усе цінувала зовнішнє життя, до людини, яка нарешті збагнула його справжню цінність.

ВСТУП

Обітниця

Минулої ночі мені знову снився маєток.

У сні я за кермом, мчу щосили, щоб устигнути повернутися до комендантської години. Сонце поспішає сісти за небокрай, нічні вогні Лос-Анджелеса блимають на дзеркалі заднього виду. Я не панікую, бо хоч і гадки не маю, що станеться, якщо я приїду пізніше дозволеного мені часу, неодмінно знаю, що в жодному разі не можу запізнитися. І від цього мені до горла підступає жах, застрягає там і починає роздирати середини. Я не перестаю раз у раз натискати на педаль газу, відчайдушно намагаючись їхати якомога швидше, щоб устигнути повернутися до готичного будинку, обвитого плющем і секвою, до того, як годинник проб'є шосту. Але в сновидінні все відбувається так уповільнено, картинка довкола дивакувата й чужа, а дорога безкінечно тягнеться вперед, і нема їй ні кінця, ні краю. Я знаю, що вві сні все ж устигну повернутися вчасно. Я знаю, що ця дорога ніколи більше не приведе мене до того місця, куди я так поспішала.

Я відчуваю, що я не знаю, де я.

Я прокидаюся з добре знайомим мені відчуттям: паскудно, тривожно, страшно. Я вже давно не живу в тому будинку. Відколи помер чоловік, моя нога не переступала його порога. Чоловіка не стало, я покинула будинок і ніколи більше туди не повернуся. Але все вказує на те, що в думках це місце й досі мене не відпускає. Воно тримається за мене проти моєї волі. І не лише коли я поринаю в нічні сновидіння.

Я досі силкуюся стерти зі своєї пам'яті згадки про цей будинок.

Мені не можна було повертатися додому пізніше шостої години вечора. Якщо я затримувалася, чекай на негаразди. Його це засмутить. Він вигукуватиме моє ім'я на весь будинок. Його працівники починали несамовито надзвонювати мені на мобільний рівно о 18:01, хоча в той час я вже підіймалася довгою звивистою доріжкою навколо

високого кам'яного фонтана з херувимом, який дивився на мене своїми порожніми мармуровими очима. Побачивши пропущені, я починала ледь не летіти до будинку, штовхала важелезні дерев'яні двері й ішла шукати Гефа, щоб чмокнути його в щічку й промовити: тут я, я вдома, я дотримуюся правил.

Я хороша дівчинка.

Понад десять років будинок Playboy був моєю домівкою. Однак я ніколи не почувалася там як удома. Це було місце, де я завжди була ніби в гостях. Буцімто готель, куди я заселилася й випадково там затрималася. Нібито сцена, де я виступаю, і на мене постійно зиркає безліч безликих пар очей. Іноді здавалося, що ми застрягли в минулому. Як Геф прикрасив будинок ще в сімдесятих, так усе й лишалося без змін. Ті самі килими з густим ворсом, дерев'яні панелі та люстри, важкі оксамитові порт'єри. Мені не можна було нічого чіпати.

У будинку існувало лише одне місце, де я могла панувати. Крихітна кімнатка з туалетним столиком, яка насправді була маленькою комірчиною з парою видовжених вузьких віконечок. Мій куточок розташовувався якраз навпроти головної спальні, або опочивальні господаря, як її охрестив Геф. Там були хлипкі двері, які зачинялися, але не замикалися. Усередині було достатньо місця для невеликого вбудованого столика та стільчика. Це був мій маленький прихисток, місце, де можна було усамітнитися без зайвих пар вух і очей. У будинку ніколи не було порожньо, у кожній кімнаті то дівки, то гості, то обслуга. Поруч на дивані сидів друг Гефа, який тулився до мене непристойно близько.

У коридорі стояла відома кінозірка, яка так і норвила заграбастати мене у свої лапи. У будинку не було жодної кімнати, де я могла б зачинитися, адже до всіх ключів були дублікати. І Геф, звісно ж, володів ключем господаря, який гарантував, що ніхто ніколи не зможе його замкнути й не випускати. Це був його світ під його цілковитим контролем, він мав ключі до всіх і до всього в цьому домі.

У своєму закутку бодай на мить я могла схилити голову, обхопити її руками й перестати прикидатися. Перестати щосекунди перейматися, який зараз у мене вигляд.

Чи гарно я всміхаюся.

Чи не вайлуваті в мене рухи.

Чи вдяглася я до його смаку, чи ні.

Чи охайно в мене вкладене волосся.

Чи ідеальний вигляд мають мої груди.

Як же часто я порівнювала себе з іншими жінками. А мене постійно оточувала безліч представниць цієї статі. Це завжди було як змагання, і цього ніхто не приховував. Сидячи за своїм туалетним столиком, я ніби вигризала коротенькі миттевості, скупі хвилинки осяяння, коли я нарешті могла спокійно видихнути й не гнатися за довершеністю. Щодня і щоночі грати роль, яку хтось для тебе вигдав, — виснажливо як фізично, так і психологічно. Почуваєшся так, немовби твоя душа вже не має сил ні на що, ти буцімто дитина, батарейка сили й запалу якої розрядилася.

Одне з віконець у моїй кімнатці виходило на газон, де прогулювалися павичі, а обслуга полохала їх, бігаючи туди-сюди то зі стільцями, то з тарілками з наїдками чи з ящиками з вином, готуючись до якоїсь вечірки. Біля цього вікна стіну, немовби в казці, густо обплів плющ. Почасти я уявляла, що я Рапунцель, яку замкнено у вежі, і нидію в очікуванні, що мене хтось порятує. Однак ніхто не приходив мені на поміч. Я добровільно замурувала себе.

Тоді я ще не знала, що зможу визволитися сама. Я не завжди ясно усвідомлювала, що мені потрібна чиясь рука допомоги, одначе я напевно знала, що потрапила до пастки.

Павичі, які розгулювали галявиною, були красивими, але також невірними, навіть коли справа доходила до парування. Іноді звуки, які вони видавали, були подібними до скиглення котів при смерті, а іноді — до жіночого вереску. Їхній плач відлунював у моїй маленькій комірчині, і навіть із зачиненими вікнами я чула їхні жалісливі голоси

в моїй голові. «На допомогу! Допоможіть!» - скарчали й причитали вони, принаймні так мені здавалося.

Іноді я думаю про всіх жінок, які колись сиділи за цим столом, — усі ми вірили, що ця невеличка замкнена місцина здатна дати нам набагато більше. Успіх. Блиск. Свободу.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ